

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

L'estratègia de l'aranya

La història. Bratislava, 1984. La nova professora Drazdechova arriba a l'institut i el primer que fa és preguntar quin ofici tenen el pare i la mare de l'alumnat, aleshores planeja un sibil·lí xantatge a les famílies.

Les formes. Amb les maneres del melodrama escolar i familiar, *La profesora* (Ucitelka) denuncia les males pràctiques educatives en la comunista Eslovàquia de 30 anys enrere, quan una pèrfida professora teixeix l'asfixiant tela d'aranya al voltant d'indèfenses víctimes. Al temps, l'estratègia aràcnida de la por individualitzada, també despulla la mesquinesa crònica d'una societat del

campi qui pugui. Tan nou i tan vell. Tot i que l'acció dramàtica succeeix a l'Eslovàquia populista, perdó, comunista, les melodramàtiques peripècies de la professora, l'alumnat i les seves famílies, podrien, poden passar al barri. A la propera reunió de l'AMPA escolar. Broma, poca. *Los intereses creados* (1907) de Don Jacinto Benavente, i *Doce hombres sin piedad* (1957) de Sidney Lumet, donen fe que la qüestió i els prejudicis socials ens veuen de lluny. I si la història d'aquesta impostura social és teranyinosa, la tra-

ma que ha muntat el cineasta txec Jan Hrebejk (1967) supera, encara, les trampes d'aquesta virulenta professora. Vinc a dir, 'infelice de mi', que des del pròleg del film, pla general que capta el rètol propagandístic del Règim (Pau Mundial), fins el darrer fotograma, primeríssim primer pla de la terrible professora que ens desafia amb cara de gossa, el

melodrama vindicatiu bascula entre la por i la dignitat, la rialla i el gemec, l'esperança i el fatalisme. Entre una incerta bonhomia i una preclara mala bava. Se surt dels Funatic amb ganes boges per tornar-hi a entrar. I no tan sols per la calor. O sí? Menció 'cum laude' per als

protas i els secundaris d'un film més coral que el tal 'lavavajillas'.

El fons. Cal plantar cara a la por, peti qui peti.

La imatge. El noi, més que emprenyat, fotent un tret a la professora a través del telèfon!

La frase. 'Los hijos no son responsables de sus padres', que avisa la professora. Málèvola reconversió del conflicte entre pares i fills, mares i filles.

La recomanació. De visió gairebé obligada per a educadors i educats. També per a polítics populistes, és a dir, banals i venals.

La profesora

Director:

Jan Hrebejk.

Intèrprets:

Zuzana Mauréry,

Csongor Kassai,

Zuzana Konečná,

Tamara Fier.

Eslovàquia-

República

Txecoslovaca,

2016. 100'.

Funatic Lleida.